

30 Μαρτίου 2017

«Χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα και ειρηνικά»

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=154635>]

Χ.Α. *Μας νοηματοδοτεί ο θάνατος; Όχι ως ιδέα, αλλά με τη νέα του ταχύτητα.*

Σ.Ζ. Δίνει νέο περιεχόμενο στη ζωή μας.

Χ.Α. *Εσένα τι περιεχόμενο σου έδωσε;*

Σ.Ζ. Μεγαλύτερη εντατικότητα. Να μην αφήσω πολλές εκκρεμότητες. Η έκφρασή μου και η σχέση μου με τους ανθρώπους διαφοροποιήθηκε κι αυτή. Και ξέρεις κάτι; Όταν ζεις αυτή την κατάσταση δεν δίνεις και εξετάσεις σε κανέναν.

Χ.Α. Ο καρκίνος θέλει λίγες λέξεις ή πολλές;

Σ.Ζ. Λίγες.

Χ.Α. Τις απαραίτητες;

Σ.Ζ. Αντοχή.

Χ.Α. Μπορεί το αίτημα της ασθένειας να φτιάξει μια νέα ανάγκη ένωσης με τον εαυτό μας, τη ζωή και τον κόσμο; Να γίνει αίτημα για κάτι ενιαίο;

Σ.Ζ. Μπορεί, ναι. Υπό τον όρο όμως ότι δεν θα είναι συνθλιπτική η ασθένεια. Το παιχνίδι παίζεται στην ένταση και στη διάρκεια. Αν ο χρόνος όμως είναι με το μέρος σου, αυτό το απευκταίο πράγμα, το κακό της αρρώστιας (πρέπει να το τονίζουμε αυτό), μπορεί να πάρει μια νέα δυναμική.

Χ.Α. Γίνεται σαφής η ανάγκη της αναγνώρισης του Κακού και η οριοθέτησή του από το Καλό; Τίθενται τα μεγέθη με μεγαλύτερη ευκρίνεια;

Σ.Ζ. Ναι. Καταλαβαίνεις καλύτερα την αξία της ζωής, τα πράγματα αποκτούν μεγάλη απλότητα. Το Καλό είναι να ζεις και το Κακό να μη ζεις. Το Καλό είναι να χαίρεσαι και το Κακό να πονάς. Τα σύνορα γίνονται πολύ ξεκάθαρα.

Χ.Α. Μπορεί να μετατραπεί η ασθένεια σε σθένος;

Σ.Ζ. Το έχουμε δει να συμβαίνει αυτό σε πολλούς ανθρώπους. Αλλά επιμένω ότι δεν πρέπει να εξωραΐζουμε ποτέ τον καρκίνο. Να μην εξωραΐζουμε τον πόνο.

Χ.Α. Υπάρχει αποκούμπι;

Σ.Ζ. Μόνο η πίστη μπορεί να το δώσει. Και η αγάπη των ανθρώπων γύρω σου. Γι' αυτό ο άρρωστος χρειάζεται ανθρώπινο περιβάλλον.

Χ.Α. Πες μου πώς το εννοείς.

Σ.Ζ. Θα σου μιλήσω προσωπικά. Εχω τέσσερα παιδιά. Το ζήτημα είναι πώς θα σταθούν δίπλα μου, γιατί πρέπει να σταθούν, δεν μπορούν να αγνοήσουν τι συμβαίνει στον πατέρα τους. Αλλά χωρίς να συνθλιβούν, χωρίς να στερηθούν τη χαρά της ζωής. Αυτό είναι το λεπτό θέμα που πρέπει εμείς οι γονείς να το φροντίσουμε. Να είναι ενήμερα τα παιδιά μας, να ξέρουν, αφού η ζωή δεν είναι μόνο περίπατος. Να σταθούν, να μάθουν να συμπαραστέκονται, χωρίς να χάσουν το κέφι και τη χαρά της ζωής.

Χ.Α. Να τα αντιμετωπίσεις ως ενήλικα;

Σ.Ζ. Χωρίς αποκρύψεις, αλλά και να τους δώσεις να καταλάβουν ότι η βούλησή σου είναι να ζούνε τη χαρά της ζωής. Να γίνει ξεκάθαρο στη συνείδησή τους πως αυτό που μου δίνει εμένα, και κάθε πατέρα, τη μεγαλύτερη χαρά είναι να συνεχίσουν εκείνα, χαρούμενα, τη δική τους ζωή.

Χ.Α. Ο καρκινοπαθής να φροντίσει τους δικούς του: μια πράξη ανταπόδοσης;

Σ.Ζ. Για μας που έχουμε παιδιά είναι η αναγκαία πράξη. Διδάσκουμε τα παιδιά μας με τη ζωή μας, τη χαρά και τη λύπη μας, την αρρώστια μας, με τον θάνατό μας. Με όλα.

Χ.Α. Τι θεωρείς παραπλανητικό βλέμμα στον καρκίνο;

Σ.Ζ. Έχω μια διαρκή αντίσταση σε κάθε προσπάθεια να στρογγυλέψουμε τις αιχμές, να λειάνουμε, να εξωραΐσουμε. Ο καρκίνος επιβάλλει σκληρό ρεαλισμό. Ο θάνατος δεν εξημερώνεται. Είναι άγριο πράγμα. Σου θυμίζω την εξαιρετική προσευχή από τη Θεία Λειτουργία: «Χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα και ειρηνικά».

Ευχή κάθε ανθρώπου είναι να πεθάνει ειρηνικά. Δεν γίνεται πάντα έτσι όμως. Και μπορεί να συμβεί αυτό που λέει ο κόσμος «βασανίζεται να βγει η ψυχή του». Ο θάνατος είναι ο μεγάλος εχθρός. Γι' αυτό θα δεις στην εκκλησία, σ' αυτό το σημείο, να κάνουν όλοι, νέοι και γέροι, τον σταυρό τους. Παρακαλούν για ένα θάνατο ανώδυνο, ανεπαίσχυντο και ειρηνικό.

Χ.Α. Και η έννοια της Ανάστασης;

Σ.Ζ. Είναι η καρδιά του χριστιανισμού. Αυτή του δίνει όλη την ιδιαιτερότητα: η αιώνια προσδοκία του ανθρώπου. Σημειωτέον, ότι στο Σύμβολο της Πίστεως, ενώ για όλα τα άλλα λέμε το ρήμα «πιστεύω», για την Ανάσταση λέμε «προσδοκώ.» Αλλά το να πιστέψεις σ' αυτήν δεν είναι εύκολη υπόθεση. Είναι η μεγάλη προσδοκία, η μεγάλη χαρά. Έχω γνωρίσει ανθρώπους που η προσδοκία της Ανάστασης νοσηματοδοτούσε όλη τους την ύπαρξη. Τους έδινε μια ευφορία.

Ωστόσο, επειδή πάντα ενεδρεύει στα ζητήματα αυτά ο κίνδυνος μιας δωρεάν ποιητικορητορείας, έχω γράψει κάπου, και θα το επαναλάβω και τώρα, ότι δέχομαι να ακούω για την Ανάσταση των νεκρών μόνο από καρκινοπαθείς σε τελικό στάδιο. Για όλους τους άλλους αυτός ο λόγος μπορεί να είναι κουβέντες του αέρα.

Όταν θα μου μιλάει για την Ανάσταση αυτός, τότε θα ξέρω ότι το εννοεί. Δεν είναι μια εύκολη πίστη αυτή, μη γελιόμαστε, μην κρυβόμαστε, μην κοροϊδεύουμε εαυτούς και αλλήλους. Είναι δύσκολη υπόθεση η πίστη, πρέπει να σου δωρηθεί από τον Θεό.

(συνεχίζεται)